

achter de werktafel voor het klimop-omrankte raam dat uitzicht gaf over stadstuinen en op het gothische kerkgevaarte.

Hier was veel gedroomd, gehoopt en getwijfeld; waren veel verwachtingen teleurgesteld om telkens herboren te worden in uren van bezieling en moed.

Maar voor de wereld was hij de jongeman die zoo romantisch achteraf woonde, die zoo aardig oorkonde's en menu's kon teekenen en haast alles onzichtbaar wist te repareren.

Dezen morgen had Sander zijn werk laten liggen en zat hij met een klein blond meisje op zijn knie in het opkamertje prenten van Richter te bekijken en fantaseerde er allerlei verhaaltjes bij.

De buurvrouw, die dagelijks zijn huishoudinkje beredderde, had het kind meegebracht. Snikkend waren de brokstukken van een popje getoond en hadden angstige oogjes gevraagd of dat nog wel weer te maken was. En om te troosten en af te leiden had hij het kind prenten van Richter laten zien.

Zoo gebeurde het dan dat Hendrik met den brief van Struwentius ongehoord binnen kwam en grijnzend bleef staan kijken naar het groepje daar in het opkamertje, naar den vertellenden jongen man met het kind op de knie en de frissche moeder die goedig-glimlachend toeluisterde.

Alsof Sander dien blik voelde hield hij plotseling op, keek met een ruk van zijn hoofd naar de geopende deur. In eens zag hij de laffe burgermans gedachten die het domme dienaarsgelaat verraadde. Zoo doordringend-spotkend keek Sander hem aan dat de huisknecht, een verontschuldiging mompelend, hem met een onderdanig lachje den brief overhandigde. Terwijl Sander las herstelde hij zich door een flauw praatje tegen de vrouw te maken.

Maar dan sprak Sander koel tot hem: „zeg maar aan meneer dat het goed is en ik heel graag hoop te komen,” en als werd hij weggestuurd: „dag Hendrik”.

Met een norschen groet ging hij, trok de voordeur hard achter zich toe.

Dan verbrak de vrouw het zwijgen met een korten minachtenden lach, en na een vriendelijk goeden-dag vertrok ook zij.

Alleen, stond Sander nu in het kleine opkamertje met den brief nog steeds in zijn handen. In gedachten keek hij door het raam naar den tuin van het groote oude huis waar Struwentius woonde die hem nu voor de vijfde maal uitnodigde voor de viering van groot-burgerdag. Struwentius die hem protegeerde, die hem veel werk bezorgde, die zoo'n beetje maecenas-potentaatje over hem. . . .

Wrevelig smeed Sander den brief op tafel; waarom had hij er al in toegestemd? Hij ging voor het raam staan, tuurde de lucht in naar den klokkenkoepel van den toren. Er kwam een stil peinzende trek over zijn gelaat. Struwentius, de verzamelaar van mooie en zeldzame dingen, Struwentius die zoo muzikaal was, zoo veel kon vertellen, die zoo'n wereld van schoonheid en goede gedachten in zich omdroeg.